

ನಿಮ್ಮನೆಗೆ ದಿಬ್ಬಣ ತಗಂಡು ಬರ್ತೀವಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಹೆಂಗೆ ಚಿಗುರಿಕೊಂಡಿರ್ತಾಳೆ ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ಅಂತ ನೋಡು....' ಲಘು ಧಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಹೊರಟರೂ ಶೀನಪ್ಪಯ್ಯನ ಕಂಠ ಬಿಗಿದು ಬಿಗಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ತಾವು ಕೈಕಾಲುಗಿಟ್ಟರೆ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟು ನಿಂತ ಮದುವಣಗಿತ್ತಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಚಿಂತಿಸಿ ಬಳಲುತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು ಶೀನಪ್ಪಯ್ಯ. ಹೊರಟಿತ್ತು ವರನ ಕಡೆಯ ದಿಬ್ಬಣ. ನಾಗಶ್ರೀ ಅಳುತ್ತಾಳೆ ಕಾರು ಹತ್ತಿದ್ದಳು. ಬದಿಯಲ್ಲಿ ವರಗಿ ಕೂತವಳೆ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದಂತೆ ಅಮುಕುತ್ತಾ ಅವಳನ್ನು ಸಾಂತ್ವನಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮಚಂದ್ರ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಡದಿಯಾದವಳೆ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮರುಗುತ್ತಾ, ಅವಳ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದ ಅಮಲಿನಿಂದ ಸುಖಿಸುತ್ತಾ, ನಾಗಶ್ರೀಗೂ ಹೀಗೇ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿದೆಯಾ, ಹೆತ್ತವರ ಅಗಲಿಕೆಯ ದುಃಖದೊಡನೆ ಇನಿಯನ ಸಾಮೀಪ್ಯದ ಸುಖ? ಹೌದು ಹೌದೆನ್ನುವಂತೆ ನಾಗಶ್ರೀ ಕೂತ ಜಾಗದಿಂದ ಹಗೂರಕ್ಕೆ ಮುಂಜರುಗಿ ಅವನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆ ಇಟ್ಟು ತನ್ನ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಸಮಾಧಾನ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆಳಿಸಿದ್ದಳು. ತನ್ನನ್ನೇ ನಂಬಿ ಕೈ ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಮನೆ ತುಂಬಲು ಬರುತ್ತಿರುವ ಯುವತಿ. ಆದ್ರವಾಗಿತ್ತು ರಾಮಚಂದ್ರನ ಹೃದಯ. ಪ್ರೇಮರಸದಿಂದ ತೋಯ್ದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಮುಡಿವಿದ್ದ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಪರಿಮಳ ಮೈಮನಗಳಲ್ಲಿ ನವಿರು ಭಾವದ ಅಲೆಗಳನ್ನೆಬ್ಬಿಸುತ್ತಾ, ಮಡದಿಯ ಆಜಿ ಪಕ್ಕ ಕೂತಿಡುತ್ತಿ ಅತ್ತಿಗೆಯ ಖಬರಿಲ್ಲದ ಅವನು ಅವಳ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಹಗುರಾಗಿ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತಾ ಕೆದರಿದ ಅವಳ ತಲೆಗೂದಲನ್ನು ಒಪ್ಪ ಮಾಡಿದ್ದ, ನಸು ಕಂಪಿಸುವ ಕೈಬೆರಳುಗಳಿಂದ. ಹೊರಗೆ ಸರಿದೋಡುತ್ತಿರುವ ರಸ್ತೆಯ ಮಗ್ಗಲಿನ ಗಿಡಮರಗಳಲ್ಲಿ ಮಹತ್ತರವಾದುದೇನನ್ನೋ ಕಾಣುತ್ತಿರುವವಳಂತೆ ಭವಾನಿ ಕಾಂಠ ಕಿಟಕಿಯಾಚೆಗೆ ದಿಟ್ಟಿ ನೆಟ್ಟು ಕೂತಿರ್ದಳು.

ರಾಮಚಂದ್ರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಗೋಪಾಂಗವಾಗಿ ನಡೆದಿತ್ತು ಬೀಗರೂಟದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ನವದಂಪತಿ ಜೋಡಿಯಾಗಿ ಕೂತು ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ವ್ರತ ಮಾಡಿ, ನಾಗಶ್ರೀ ಗಳಿಗೆಗೊಂದು ಸಲ ಎನ್ನುವಂತೆ ಕತ್ತು ಹೊರಳಿಸಿ ತೌರಿನಿಂದ ಬರುವವರ ಹಾದಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನ ಮುಖ ನೋಡುವವರೆಗೆ ಅವಳ ಜೀವಕ್ಕೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಹನ್ನೊಂದು ಘಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದಿಬ್ಬಣ ಇವರ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಬಂದಿಳಿದು, ಸಣ್ಣದೊಂದು ಬಸ್ಸಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದರು ಶೀನಪ್ಪಯ್ಯ. ನಾಗಶ್ರೀಗೆ ಹುಸಿಮುನಿಸು. ಎಲ್ಲಾ ಬಂದಿದ್ದು ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾದ ನಟನೆ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಈ ಕಳಾಟ ಗೊತ್ತಾದ ರಾಮಚಂದ್ರನಿಗೆ ನಗೆ. ಅವನು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಸತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನಿಂತು ತವರಿನಿಂದ ತಂದಿದ್ದ ಕೇದಗೆ ಎಸಳು ಮುಡಿಸುವ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿ ನಿಂತು ಅವಳ ಹಿಂದಲೆಯನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿದ್ದೇ ನಾಗಶ್ರೀ ಅವನು ಕಡೆ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯ ನೋಟ ಹರಿಸಿದ್ದಳು.

'ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗಾ ಬರೋದು? ಕಾದು ಕಾದು ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಯ್ತು..'ಮೂತಿ ಉದ್ಧ ಮಾಡಿದ್ದಳು.

'ಎಲ್ಲನ್ನೂ ಹೊರಡಿಸ್ತೆಂಡು ಬರ್ಬೇಕಲ್ಲೇ ಮಾರಾಯ್ತೀ..' ಕಪ್ಪೇನ ತಕ್ಕಡೀಲಿ ಹಾಕಿದ ಸಮಾಚಾರ..

ಲೋಕ

ಪ್ರೀತಿ ಪ್ರೇಮದಿ
ನೀರೆರೆದವರು
ಯಾರೋ...
ಆ...ಗಿಡಕ್ಕೆ
ಸ್ವಾರ್ಥ ಕಾಮದಿ
ಕೊಡಲಿಯಿಟ್ಟವರು
ಮತ್ತಾರೋ...
ಅದರ ಬುಡಕ್ಕೆ...!

★ ಪತ್ರಂಗಿ ಎಸ್. ಮುರಳಿ

ಈಶ್ವರ

'ಹುಷಾರಿದೀಯಾ ನೀನು?'

'ಓ, ನಂಗೇನಾಗಿದೆ?'

'ಮೊನ್ನೆ ಹೆದರಿಸಿಟ್ಟಿಟ್ಟೆ..'

'ನಂಗಿ ಏನಾಗಿದೇಂತ ಗೊತ್ತೇ ಆಗ್ಲಿಲ್ಲ ಮಾರಾಯ್ತೀ. ಥೋ, ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೊರಡೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾಮಾಯಣ ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಯ್ತು..'

ಗದ್ದದವಾಗಿತ್ತು ಸರೋಜಮ್ಮನ ದನಿ.
ಮೆಲುದನಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಈ ಮಾತುಕತೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರ್ದ ರಾಮಚಂದ್ರ.
'ಹೋಗಿ, ಮೊದ್ಲು ಕೈಕಾಲು ತೊಳ್ಳೊಂಡು ಕಾಫಿಗೀಫಿ ಕುಡಿರಿ..' ಉಪಚಾರದ ಮಾತಾಡಿದ್ದ. ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಭಟ್ಟರು ಗಳಿಗೆಗೊಂದು ನಿರ್ದೇಶನ ಕೊಡುತ್ತಾ ಮದುಮಕ್ಕಳ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ನಾಗಶ್ರೀ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಆ ಕಡೆ ದಿಟ್ಟಿ ಹರಿಸಿದ್ದಳು. ಪೂಜೆಯ ಕಲಾಪ ಮುಗಿದ ಮೇಲೂ ಅಮ್ಮನೊಡನೆ ಏಕಾಂತ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡಲು ಆ ಸಂದಣಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಊಟ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹೊರಡುವ ಗಡಿಬಿಡಿ ಶುರುವಾಗಿತ್ತು.

'ಇಷ್ಟು ಬೇಗ?' ಮುಖ ಸಣ್ಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೇಳಿದ್ದಳು ನಾಗಶ್ರೀ.

'ಬೇಗ ಎಂತದೇ? ಬಂದೋರೆಲ್ಲಾ ಅವರವರ ಮನೆ ಸೇರ್ಕಂಬೇಕಲ್ಲ?'

ಉತ್ತರಿಸಿದ್ದು ಶೀನಪ್ಪಯ್ಯ.

'ಅಮ್ಮ ನಾಕು ದಿನ ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ಲಿ. ಆಮೇಲೆ ಬರ್ತಾಳೆ.'

'ಅವಳು ಹೂಂ ಅಂದ್ರೆ ನಂದೇನಿಲ್ಲ ಮಾರಾಯ್ತೀ..'

ಹೂಂ ಅನ್ನಲು ರೆಡಿ ಇದ್ದರು ಸರೋಜಮ್ಮ. ಆದರೆ ಮದುವೆ ಮನೆಯ ಹಸರಣೆ ಇನ್ನೂ ಒಪ್ಪ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಮನೆ ಕಳ್ಳ ಹೊಕ್ಕ ಮನೆಯಂತೆ ಹರಡಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿದೆ. ಕೆಲಸದ ಆಳುಗಳ ಮೇಲೆ ಒಪ್ಪೊತ್ತಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದ ಮನೆ. ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ, ನಗದು ಅಂತ ಏನಿದೆ, ಏನಿಲ್ಲ, ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಮದುವೆ ಮುಗಿಸಿದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ? ಯಾರನ್ನು ನಂಬಿ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿರುವಂತಿದೆ? ಮದುಮಗಳ ಜೊತೆ ಮಾಡಿ ಕಳಿಸಿದ್ದ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮಗಳು ಇನ್ನೆರಡು ದಿನ ಮಗಳ ಜೊತೆ ಇದ್ದು ಬರಲಿ ಎಂದು ಸರೋಜಮ್ಮನ ಮನಸ್ಸಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಅವಳು ತುದಿಗಾಲಲ್ಲಿ ಹೊರಟು ನಿಂತಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವರವರ ಮನೆ, ಅವರವರ ಸಂಸಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ತನ್ನನ್ನು ಹೊಸ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟು ನಿಂತಾಗ ನಾಗಶ್ರೀ ಕಾಣದ ಊರಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋದ ಮಗುವಿನಂತೆ ಅನಾಥಭಾವದಿಂದ ತಳಮಳಿಸಿದ್ದಳು. ಕಣ್ಣು ಒದ್ದೆಯಾಗಿತ್ತು. ಸರೋಜಮ್ಮನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ದಳಗುಟ್ಟಿ ನೀರಿಳಿಯುತ್ತಿದೆ. ಮೊನ್ನಿನ ಘಟನೆ ನೆನಪಾಗಿ ನಾಗಶ್ರೀಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಯ್ತು. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಮರುಕಳಿಸಿದಲ್ಲಿ ತಾನು ಇಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಅವಳು ತುಟಿ ಕಚ್ಚಿ ಆಳು ನುಂಗಿಕೊಂಡು ನಗುವಿನ ಮುಖವಾಡ ಧರಿಸಿದ್ದಳು.

'ಹೋದ್ದೂಡ್ಲೆ ಪೋನ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಆಯ್ತಾ? ನೀವಿಬ್ಬೂ ಮುಂದಿನ ವಾರ ಒಂದ್ಲಿ ಬಂದ್ಲೋಗಿ ಆಯ್ತಾ? ನಾಕು ದಿನ ಅನ್ನೋಷ್ಟು ಹೊಸ ಜಾಗ ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗಿರುತ್ತೆ, ಆಯ್ತಾ?' ಶೀನಪ್ಪಯ್ಯ ಬಸ್ಸು ಹೊರಡುವವರೆಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ನಾಗಶ್ರೀ ಕಣ್ಣು ನೀರು ತುಳುಕದಂತೆ ತಲೆ ಹಾಕುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಬಸ್ಸು ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ,

'ಇನ್ನು ಒಳಗೆ ಹೋಗೋಣ ಆಯ್ತಾ? ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ರೆಸ್ತ್ ತಗೋ, ಆಯ್ತಾ?' ಎನ್ನುತ್ತಾ ರಾಮಚಂದ್ರ ಅವಳ ಕಿವಿಯ ಬಳಿ ಬಾಗಿ ಅವಳಿಗಷ್ಟೇ ಕೇಳುವಂತೆ ಉಸುರಿದ್ದ.

'ಇವತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಇಡೀ ನಿನ್ನೆ ಇಲ್ಲ, ಆಯ್ತಾ? ಈಗ್ಗೆ ಒಂದು ಜೊಂಪು ತೆಗೆದು ಬಿಡು ಆಯ್ತಾ?' ಹೊಸ ಮದುವಣಗಿತ್ತಿಯ ಮುಖ ಓಕುಳಿ ಎರಚಿದಂತೆ ಕೆಂಪು ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ಹೆತ್ತವರ ವಿದಾಯದ ದುಃಖವನ್ನು ಮರೆಸುವ ಸವಿಗನಸುಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ನಾಗಶ್ರೀ ರೋಮಾಂಚನ ಗೊಂಡಿದ್ದಳು. ಕೈ ಹಿಡಿದ ಗಂಡನ ಸರಸೋಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಪುಳಕಗೊಂಡಿದ್ದ ತನುಮನಗಳು ಸಹಜ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮರಳುವ ಮುನ್ನ ರಾಧಮ್ಮ ಗಾಬರಿಯ ಉದ್ಧಾರ ಎತ್ತಿದ್ದರು.

'ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗಿಷ್ಟು. ಎಂತಾ ಕೆಲಸ ಆಗ್ಲೋಯ್ತೋ ಮಾರಾಯಾ?'

'ಏನಾಯ್ತೀ?' ಕೇಳಿದ್ದ ರಾಮಚಂದ್ರ.. ಆತಂಕದಿಂದ.

'ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ಪ್ರಸಾದ, ಇವತ್ತು ಸಂತರ್ಪಣೆಗೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಭಕ್ತ ಎಲ್ಲಾ ಪೊಟ್ಟಣ ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದೆ ಕಣೋ. ಅವರೂ ಹೊರಡೋಕೆ ಗಡಿಬಿಡಿ